7de Jaargang — N° 5

Zaterdag 4 Februari 1928

AANKONDIGINGEN.

ijs per regel .....fr. 1.00
eschen Allerlei- in Provincie
ieuws .....fr. 2.00
nnissen en doodsberichten .....fr. 3.00

Kleine Aankondigingen :
1 tot 4 regels .....fr. 2.50
e regel meer.....fr. 0.50
oor meer dan één inlassching, prijs vol-
akkoord.

lle aankondigingen en mededeelingen
ten ons toekomen voor Donderdag mid-

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE
Drukkerij [illegible]
[illegible]
TONGEREN
Postcheque rekening n° 8866.
Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar.
vooraf betaalbaar
30 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

et bevolkingscijfer.

en van de zittingen van het be-
ingskongres te Geneve werd ge-
merkt door het ontroerd protest
den voorzitter van het Fransche
eodig komiteit voor geboorte,
de deelnemers bezwoer zich wel
vachten voor het voortgaan op
verderfelijken weg, ingeslagen
de volgelingen van Malthus,
s vervloekte invloed Frankrijk
den rand van den afgrond heeft
erd.

o gaf professor A. M. Carsaun-
van de universiteit van Liver-
een betoog over het verschil
uchtbaarheid in de verschillen-
gen van het Engelschevolk. Zijn
nzetting was in zooverre ook
wetenschappelijk waardevol
die van zijn Amerikaansch kol-
, dat hierin de sociale, ekono-
he en politieke faktoren niet
aarloost werden. Het laagste
l huwelijken, alsmede het laag-
gemiddelde van het kinderaan-
indt men in Engeland in de
ste standen, en in de kringen
iet gespecialeerde werklieden.
gebreidste stamboomen vindt
onder de mijnbevolking van
en onder de landbouwers van
llands.

et algemeen meent professor
ndels te kunnen vaststellen,
et verschil in vruchtbaarheid
hen de onderscheidene lagen
e bevolking vrijwel uitsluitend
schreven moet worden aan een
de beperking van geboorte in
klassen. Het minst zal men de
lijke geboortevermindering
ast zien door de weinig gees-
ontwikkelden. Toch gelooft de
er niet, dat deze laatste katego-
toekomstige geslachten boven
zal doen vermeerderen. De
verkers en de landbouwers
het sterkste bijdragen tot de
ng van het toekomstig ge-
.

de tijd voorbij is, waarin wij,
heken, het neo-malthusianisme
n beschouwen als een bewe-
uiten ons omgaande, bleek met
tterende zekerheid uit de
overgelegd door professor
an uit Berlijn. Weliswaar slaan
holieken in Duitschland, gelijk
, nog het rekord met het
rtecijfer, maar ook bij hen ver-
ren beze cijfers in omgekeerde
nding met de verhooging van
enspeil. Zoo gaven de statis-
voor de katholieke huwelij-
tusschen 1891 en 1895 een
delde van 5,2 per familie. In
was dit gemiddeld gedaald tot
7. Voor de protestanten waren
cijfers in dezelfde tijdperken,
scheidelijk 4,2 en 2,9. Zelfs in
en, waar het katholicisme nog
zonde leven vertoont, liep het
delde aantal kinderen per
familie van 1913 tot 1920 terug van 4 op 2. Deze cijfers zijn eenvoudig ontstellend.

Aldus is de verbreiding van de hemeltergende zonde van kinderbeperking met wetenschappelijk opgestelde statistieken bewezen.

Het wereldbevolkingskongres is gesloten. Besloten werd een bestendig internationale inrichting te stichten ter bestudeering van de bevolkingsvraagstukken.

Na kennis genomen te hebben der treurige statistieken van achteruitgang past het dan ook niet als hoofdoorzaak aan te geven de weinig zedelijke waarde welke vele menschen bezitten of weigeren te bezitten om alleen hun genoegens en welzijn te voldoen.

Met zijn mond vol tanden.

Een pater zat in derde klas,
Waar, nevens eenige heeren,
Een jonge guit aanwezig was,
Die meende gek te scheren.

« Neen, sprak hij op gemaakten toon,
Ik laat mij niet bedriegen :
Die mannen hebben 't veel te schoon
Om ons in slaap te wiegen.

« Wil iemand eens te biechten gaan,
't Is altijd maar betalen.
Met mij is 't echter lang gedaan,
'k Laat mij niet overhalen ».

Terwijl de melkbaard oogjes trok,
Op allen die eens lachten.
Bleek steeds de strenge rok
Verslonden in gedachten.

't Was tergend voor den scherpen geest
Die altijd harder schreeuwde ;
Terwijl eenieder om het meest
Van ongenoegen geeuwde.

Op eens toch ziet de pater op,
En schijnt zich nu te storen,
Ons beertjes vreugde stijgt ten top :
Men zal het eens gaan hooren !

« Zeg vriendje, sprak de pater zacht,
Gij moet het mij vergeven.
Maar wil, wanneer gij iets belacht,
Nog steeds naar waarheid streven,

— « Weerlegmaar eens wat ik beweer
Ik zeg het zonder dralen,
Bij mijn laatste biechte, mijnheer,
Daar moest ik vrij betalen ».

— « Ofwel gij spreekt de waarheid niet
(Bezie mij niet verwilderd)
Ofwel... 'k moet zeggen met verdriet
Gij hebt u zelf geschilderd.

Wie biechten gaat en geld er geeft,
Al was het ook gedwongen,
Bewijst dat hij gestolen heeft,
En 't lied is uitgezongen ! »

En iedereen keek zeer aardig op
En wreef ook in zijn handen
De guit die scharte in zijnen kop
Met zijnen mond vol tanden.

DE JAPANSCHE BISSCHOP HAYASKI heeft eene rondreis in België gedaan. Op dit oogenblik is hij te Brussel ; hij is ontvangen geworden door Mgr. Van Roey, aartsbisschop van Mechelen.

Provincienieuws.

JEKERVALLEI. — In dezen laatsten tijd gebeurde er in de streek die van vlaamsche zijde de boorden der vallei begrenst verscheidene aanslagen op jonge meisjes. Zondag 22 Januari was het de beurt van de gezusters Maria-Ida en Maria Nelissen op den eenzamen weg die van Siehen naar Bitsingen leidt. Zij wisten zich echter dapper te verdedigen tegen den bandiet per velo. Deze moest de vlucht nemen maar loste vooreerst vijf revolverschoten. De oudste werd getroffen in het haarvlecht en de jongste in het been. Zij sukkelden naar hunne woning te Siehen waar geneeskundige hulp werd ingeroepen. De gendarmerie van Herderen en Ruckelingen werd verwittigd en een eukwest werd ingesteld tengevolge waarvan een persoon van slecute zeden werd aangehouden. Deze werd echter niet herkend noch door de slachtoffers van verleden week noch door die van vorigen zomer.

VLIERMAEL. — Op Zondag 19 en 25 Februari groote muziek- en tooneelavond in de zaal van St Cecilia. Het programma bevat een hartroerend drama, uit den Italiaanschen adel, met prachtige costumen. Daarna koddige tweezangen en om te eindigen, een smaakvol zangspel.

Opluistering der tusschenpoozen door het orkest. Dus, een aangenaam tijdverdrijf voor den Vasten avond.

SICHEN-SUSSEN BOLRE. — Onder eenen buitengewonen toeloop van bloedverwanten, vrienden, oud leerlingen en ambtbroeders had Maandag j.l. de lijkdienst gevolgd van de begrafenis plaats van M. Joannes Reggers, rustend onderwijzer, geboren te Siehen den 3 September 1861 en overleden in de Kliniek te Tongeren den 26 Januari voorzien van de genademiddelen der H Kerk. De dierbare overledene was een toonbeeld van alle deugden en wordt in de gemeente algemeen betreurd.

Op zijn graf werden de schitterende deugden van den allijvige aangewezen door Notaris Truyens namens het Schoolcomiteit door M. Dr. Parthoens namens het Zangkoor en van wege zijne oud-leerlingen en collega's door M. Jef. Luixs zijn opvolger.

PIRINGEN. — Op 5 en 12 Januari zal er door onze Tooneelafdeeling St Gertrudis, telkenmale om 6 uur stipt, opgevoerd worden «Robert en Bertrand of de Lustige Vagebonden. Allerschoonste kluchtspel in 5 bedr waarop zich eenieder eens flink zal kunnen amuseeren.

Kaarten op voorhand te verkrijgen bij den onderwijzer van af 2e Februari.

1e Rang : 4 fr. — 2e Rang : 3 fr.

VECHMAEL. — TOONEELFEEST. — Zondag 12 Februari zal de tooneelafdeeling der voetbal een buitengewoon tooneelavond houden

Er zal opgevoerd worden « **De Hand Gods** », allerprachtigst en roerend drama in drie bedrijven ; « **Welkom hier** » leuk blijspel met zang in één bedrijf. Daarenboven verscheidene kluchtliederen die de tusschenpoozen zullen verangenamen en verkorten. Ook de Fanfare zal zorgen voor puik muziek, zoodus dat het een prachtavond zal zijn. De toeschouwers zullen naast roerende en treurige oogenblikken, stonden van innig medelijden en eeuwige wraak ook stonden van leute en plezier beleven.

Dus alle liefhebbers van tooneel, houdt dien datum vrij en Zondag 12 Februari allen naar Vechmael om er de smaakvolle uitvoering te komen bijwonen. Men zal beginnen om 6 u.

RIEMPST. — *IJselijk tramongeluk.* — Verleden zondag trokken de voetballisten van Vroenhoven levensblustig en blijgezind naar het terreis van Genck om er de kans te wagen tegen de mannen uit de kolenstreek en zij behaalden er veel bijval. Geestdriftig jubelend en zingend keerden zij huiswaarts met den Kam tot Riempst, waar ze moesten afstappen.

Daar steeg plotselings een ijselijke noodkreet uit de menigte op. Een brave jongen, een trouwe supporter, Petrus Grauwels was tusschen de wagens geraakt en de raderen waren hem over de beenen gegaan. In deerniswekkende toestand werd hij met veel moeite onder den wagen uitgehaald.

Dokter Janssens van Herderen, seffens ontboden, spoedde zich ter plaatse en de Z. E. Heer Pastoor van Riempst kon nog juist de laatste H. H Sacramenten toedienen, voor eleer de brave jongeling den geest gaf.

De ontzetting tusschen de toeschouwers was onbeschrijfelij. Petrus Grauwels was een doorbrave jongen, trouw lid van den Bond van het H. Hart, een waar voorbeeld voor de jeugd, die met hem omging en waaronder hij niets dan vrienden telde. Ook vonden de voetballisten in hem een waren supporter en de Harmonie een allerfijnst muzieklieffhebber.

De droefheid over dit allerpijnlijkst ongeluk is dan ook algemeen in de gansche streek van het land van Riempst.

— *Wegens plaatsgebrek konden wij volgende mededeeling verleden week niet inlasschen :*

HEURE-LE-TIEXHE. — DE FANNARE. — Op Zondag 14 Januari ging de aangekondigde algemeene vergadering door. De actie op touw gezet door 't bestuur werd met 't meeste succes bekroond. 't Beste bewijs hoe naar vrede gehunkerd werd. Vrede moest er komen. Ieder voelde het !... En toch, welke verlichting voor elks gemoed toen de uitspraak der stemming triomphcerde... Ja !... Vrede !...

Men kon het de aanwezigen aanzien hoe diep ze doordrongen waren van den ernst van 't oogenblik. Vrank en vrij hebben ze hun wil doen kennen ja ! 't Heil van hun muziek stond op 't spel en dan was geen aarzelen mogelijk. De hand der verzoening diende ELKERN gereikt. En, goddank, ze werd met dezelfde bereidwilligheid aa vaard. Zonder dralen kwam het antwoord : « Alles is vergeven en vergeten ; wij nemen aan ! » Hoe kon het anders ? ? Was immers de boodschap van het Kerstkindje aan ons dorp : Vrede aan den mensch van goeden wil !

't Was dan ook met een bijzonder genoegen dat men kon bestatigen hoe iedereen, reeds bij de eerste herhaling, op post was. En met welk een geestdrift er dien avond gespeld ! werd. Ja, er zit nog leven in. Met een weinig goeden wil en wat oefening hernemen we weldra onze plaats tusschen de beste fanfaren van 't omliggende.

Welaan dan, vrienden, 't verleden vergeten. Nimmer meer er aan gedacht. Hoopvol de toekomst ingeblikt. *Daar* ligt het deel lieder doe zijn pliht « Hooger op ! Excelsior ! » weze steeds de leuze. Broederlijkheid heersche in uw rangen. Eensgezind schare men zich rond het vaandel. En dan voorut... op den weg van 't goede en 't schoone... ten diensten van uw volk, ten diensten van uw kunst.

— TOONEELAFDEELING « ST-DONATUSVRIENDEN ». — Op Zondag 21 Januari gaven de St-Donatusvrienden, de eerste vertooning in hun nieuw lokaal. Alles was in orde en 't uitzicht moest zeker de moeilijksten bevredigen als men bedenkt de weinige middelen waarover men kon beschikken. Voorwaar een « tour de force » van 't bestuur. Kon het dan ook verwonderen dat de zaal boomvol liep ? Ziet ge, jongens, 't volk staat aan uw zijden geert uw vertoningen. Welaan dan, tracht die belangstelling niet te verbeuren.

Het blijve dan niet immer bij gesteeotypeerde drama's, zoet en smaakloze kluchten, of flauwe en onbeduitende liefdehistories, min of meer goed weergegeven... Er is nog wat meer. En op de eerste plaats de keuze van een *goed* stuk, dat onder elk oogpunt voldoening schenke. Fijn gevoel en ware kunstzin kunnen hier alleen leiders wezen. Verder de vertolking. *Ieder* dient zijn rol ten volle machtig te zijn ! Volstaat niet tot het welslagen eener opvoering dat de een of ander akteur met *vuur* en *geestdrift* zijn rol weergeve. Neen, elke rol, tot de kleinste toe, moet tot in de perfectie uitgebeeld. Dan zorge men voor *lenigheid*, soepelheid van spel. Ieder bewege zich vrij en ongedwongen. *Natuurlijkheid* in doen en spreken is een eerste vereischte. Elke vertooning diene haar bijzonder, haar eigen « cachet » te hebben. Zij sta immer in het teeken van den vooruitgang. Elke poging naar volmaakbheid zal ten andere door het publiek steeds naar waarde geschat worden.

Doch niet alleen de opvoering in haar zelve moet verzorgd, ook de *atmosfeer* worde zoo gezond mogelijk gemaakt. Bedenkt dat de eer van uw kring op 't spel staat. Alle rooken worde verboden. Een perfecte orde heersche in uw zaal. Het worde niet meer gehoord dat een klein groepje vreemdelingen zich bij u zoo aanmatigend durve aanstellen, dat er steeds op belust zouden zijn waardeete stichten, ja zelfs zich verondersteld een taal te voeren waarvoor een deftig mensch slechts walg en afkeer heeft en die zeker bij hen op een vertooning niet zou geduld worden. Uw wil weze wet. Elke overtreding worde streng beteugeld. Gij zult er den eerbied en den dank van elk burger bij verdienen.

Een verheugend feit diene thans onderlijnd : de meer en meer toenemende samenwerking tusschen tooneelafdeeling en muziek. Een allergelukkig initiatief voorwaar. Beide societeiten verkeenen zich best steun tot het doen luiken hunner feesten. Zij blijven wel swaar elk afzonderlijk bestaan, doch een verstandhouding is best mogelijk. De rust, de vrede in 't dorp kunneu er slechts door winnen.

En nu, jongens van de tooneelafdeeling, tot binnen kort. Wij verhopen dat ge ons dikwijler zult vergasten op dergelijke vertooningen. Doch steeds zult ge ons beter schenken. Hooger dient ge te streven. Zeker voor deze eerste vertooning hebt ge voldaan, vooral als men bedenkt de moeilijkheden waarmee ge te kampen hadt en den korten tijd waarover ge beschikt. Nu echter alles in orde is, verwachten we met recht dat we in onze hoop niet zullen teleurgesteld worden. Moedig geoefend dan en goed heil !..

HASSELT. — BOTERVERVALSCHERS. — In de maand Juli 1927 deden accijnsbedienden te Pael op verschillendende plaatsen huiszoeking ten einde er eene geheime jeneverstokerij te ontdekken. Zij vonden er echter geene, doch in eenen stal aan de familie R., gekende boterkoopleden tochoorende, troffen zij twee tonnen met vreemd vet gevuld aan. Het parket van Hasselt op de hoogte van die vonds gebracht, zond zijne speuragenten uit om het zaakje van naderbij te doorsnuffelen. De koopman R. hield vol niet te weten hoe die groote partij vet bij hem was aangeland, iets wat erg leugenachtig rook. Nog erger voor hem werd het toen, veertien dagen later, de agent in der rechterlijke brigade de tonnen vet niet meer terugvonden bij R. en dat deze beweerde ze kwijt geworden te zijn zonder te vermelden door wien of waarheen.

Nu zingen de poppen voor goed aan het dansen. De boter die de familie R. aan hare kalanten afleverde, werd door den opsteiner der eetwaren, M. De Myttenaere, ontleed en bevonden dat ze met 35 ten honderd vreemd vet gemengd was.

Een langdurig onderzoek had plaats en eindelijk kwam de veel besproken zaak der botervervalsching van Pael voor de rechtbank van Hasselt. De zoon Jozef-Laurens R. en de dochter Maria R. als mededaders, worden tedier verwezen tot 10.000 frank geldboete of 3 maand gevang en de vader Alfons R., als medeplichtige krijgt 5000 fr. geldboete of 2 maand gevangenisstraf.

— **Melkdoopers.** — Alhoewel de melk tegenwoordig zeer duur verkocht wordt, zijn er nog oneerlijke melkboeren te vinden, die de volle melk, commisbaar voor de voeding van kleine kinderen en van oude en ziekelijke menschen, met eene straffe dosis water aangengen. Drie verkoopers van Hasselt, S., H., en L., staan als melkdoopers terecht voor de vierschaar. Zij worden verwezen elk tot 5000 frank boete of 3 maand gevang.

TONGEREN. — Zaal Volksbond. — TOONEELAFDEELING « DE STER ». — Binnenkort « De Verloren Zoon ». Gedicht Parabelspel in vier bedrijven.

Huwelijk. — Verleden donderdag werd te Ginsy het huwelijk ingezegend van M. Pierre Hayen, zoon van M. Arthur Hayen, Bestendig Afgevaardigde van Limburg, met Mej. Marie-Thérèse Warnant.

Onze beste gelukwenschen aan de jonggehuwden en aan hunne achtbare familiën.

HET KASTEEL DER GRONDEN.

Gaat gij naar mijne zuster ? vroeg
lès.
Ik vrees onbescheiden te wezen,
Gij ! nooit ! Léa wenscht u te bedan-
voor het prachtig artikel dat gij over
boek geschreven hebt.
my scheen te verzinnen, daarop drukte
anglès de hand en zei :
Ik ga naar haar toe.
weg inslaande die naar de woning
et jonge meisje leidde, dacht Posquè-

had ik vandaag de kracht maar om te
en, mijn geheim verstikt me. — Sinds
ersten avond dien hij bij Léa en haar
er doorbracht, vervolgde de herinne-
aan het jonge meisje den schrijver on-
ndelijk. Ongetwijfeld begreep Posquè-
at Léa haar succes grootendeels aan de
kkelijke toegevendheid der beoordee-
te danken had. Hij kon haar niet rang-
kken onder het getal vrouwen die op
gebied van de schilder- en beeldhouw-
st een naam verworven. Trouwens, hij
de, ten aanzien van de vrouwen de mee-
t van het meerendeel zijner collegas en
te haar niet in staat echt geniale ge-
hten te scheppen. Hij vroeg bevallig-
den geen diepte door hun werken. Edoch
ende hij Léa niet onder het getal der
stenaars wier voorbrengselen op een-
ige toejuichingen worden onthaald, hij
de haar een behendige en sierlijke wize
werken toe. De kleurmenging van haar
ken verried een zachte en overeenstem-
mende tint. Vermits zij beweerde geen marmeren groepen uit te voeren en zich bepaalde bij het met smaak modelleeren van de klei, schenen haar boratheelden een bijzonder leven te bezitten. Zij slaagde zeer goed met vrouwenportretten en haar figuurtjes schenen zeer lief. Doch in geen dezer kunsten muntte Léa zoozeer uit als in de letterkunde. Met de gave van oplossing die haar was toebedeeld, vereenigde zij geestige scherts. Zij bestudeerde een karakter in den grond en trachtte in een bepaalden toestand al de uitwerksels te vinden die hij bevatten kon.

Remy ontmoette dus in Léa een schepsel dat zooal niet den hoogsten, ten minste een hoogen graad van schranderheid bezat. Wat hij als zwakheden in haar verschillende talenten beschouwde, scheen hem geen gebrek toe ; hij was van meening dat de vrouw zich aan haar gezin moet wijden en haren man meer genoegen verschaft met bereidwilligheid en teedere zorg dan met een oogst van kronen bij hem in te zamelen. Toch dacht hij er geenszins aan Léa, indien ze zijne vrouw mocht worden, te beletten haar talenten te beoefenen. Het kwam hem voor dat een weinig wetenschap voor haar een nieuwe coketterie wezen zou. Hij zou haar zelfs in haar studien leiden, zekere moeilijke wegen voor haar effenen, eindelijk en vooral hij zou haar gelukkig maken.

Zeker, zoo een huwelijk weinig waarborg van geluk kon opleveren, dan zou het dat van Léa en Posquères wel geweest zijn. Die twee vurige verbeeldingen hadden zich niet kunnen vereenigen en samensmelten. Indien een van zijn vrienden hem vroeger gesproken had van het schitterend jonge meisje te huwen, zou Posquères het hem hebben afgeraden, doch Posquères redeneerde niet meer.

Terwijl Remy zich haastte de rue Laffite in te slaan, stond Léa in haar werkplaats en arbeidde aan een figuurtje, dat een « Canephore » met weinig antiek gevoel, maar veel gevalligheid voorstelde.

Voor 't open venster gezeten, werke Léopoldine des Genêts aan een tafelkleed. De kalmte van haar gelaat en de zachte en ernstige uitdrukking van haar oogen maakten haar werkelijk schoon. De smart waarin ze gedompeld was, verhoogde haar lieftalligheid. Men gevoelde dat zij veel geleden en veel gestreden had, maar dat hare zielskracht over het bittere van hare droefheid had gezegevierd.

Léopoldine telde twee en twintig jaar en scheen nog jonger. Alles in haar was overeenstemming en bevalligheid. Hare stem klonk als muziek. Ze sprak weinig, doch haar gekout boeide zeer. Zij vormde met Léa een volkomen kontrast. In haar rood cashemiren kleed met onderwetsche kanten versierd, haar schoone haren in dikke wrongen naar de Griksche mode opgemaakt, geleek Léa volstrekt niet op haar gezelschapsjuffer, die in het grijs was gekleed en hunnen hals en armboorden droeg. Plat gestreken haarbanden vormen een fijne lijn op haar voorhoofd. Geen strik in de haren, geen juweelen in haar ooren of om haren hals, ijverig werkte zij zonder de oogen op te slaan, aan haar tafelkleed, en misschien volgde ze, bij het hanteeren van de naald, de vlucht eener gedachte die haar ver, zeer ver wegvoerde.

— Juffrouw des Genêts, zei Léa, terwijl ze plots haar boetseerstift op den voor haar staanden ezel lei, weet gij wel dat ge een levend raadsel voor mij blijft. Reeds meer dan een jaar leven we samen en nooit nooit verstaat gij het, had ge een dier oogenblikken van openhartigheid die zoo gemakkelijk tusschen twee jonge meisjes ontstaat. Nu, dat spijt me inderdaad ! Kunt ge mij niet beminnen !

— Waarom zou ik u niet liefhebben, juffrouw ? vroeg Léopoldine.

— O ! uwe vraag geeft geen behoorlijk bescheid op een andere. Verklaren wij ons een weinig tegenver elkander, bid ik u ; ik laat de kleine « Canephorl », die bepaald niet goed komen wil, rusten en zet me bij u. Verbeeld u dat ik hersenschimmen ten uwen opzichte heb gevormd, ik hoopte een vriendin in u te vinden. Ik zou u mijn plannen en mijne hoop hebben medegedeeld ; gij zoudt mijn teleurstellingen vernomen, mijn werk gedeeld hebben. Ik heb geen zuster, en meende dat gij de mijne worden zoudt. Gij houdt me mogelijk voor gelukkiger dan ik ben ; en gij zegt bij u zelf dat gij, ofschoon ge mij vergezelden moet en in zekeren zin mijn halve leven uitmaakt, daaron niet verplicht zijt mij een deel van uw genegenheid te geven. Daarop heb ik slechts te antwoorden : Die genegenheid had ik willen verdienen.

— Van mijn weinige openhartigheid moet gij niet alleiden, mejuffrouw, dat ik u niet bemin. Maar ik ben van een droefgeestigen en droomerigen aard, en uw succes alsook uw schitterende levenswijze strooken niet met de herinnering aan mijn doorwestane smart. Gij maakt me het leven bij u gemakkelijk, en ik weet dat gij het schitterend maken zoudt, indien ik het aannam, maar elke vrolijkheid jaagt me schrik aan, en dat ik mijne ziel niet uitstort in de uwe, zooals gij schijnt te wenschen, is daaraan toe te schrijven, wijl ik te veel geleden heb om mijn bestaan met het glansrijke van Léa Danglès te vermelten.

— Gij hebt dus veel geleden ?

— Veel.

— Gevoelt ge bij gebrek aan genegenheid, achting geneeg voor mij om me zonder dat het u moeite kost, uw leed toe te vertrouwen dat ik misschien zou kunnen genezen.

— Men vermag niets tegen den dood, zei ze.

— Ik weet het, maar gij kunt nog andere droefheid hebben ?

— Ook die zijt gij niet in staat te verzachten, juffrouw Léa, gij minder dan iemand.

— Waarlijk, gij bemint me niet ! zei juffrouw Danglès.

— Misschien zoudt ge me lastig vinden indien ik u veel beminde. Ik zie niets op dezelfde wijze als gij ; ik schat en beoordeel alle dingen op verschillende wijze. Ik weet niet of deze tegenstelling eene bron van vreugde en lichting wezen zou. En voorts, wat zal ik u zeggen, gelijkt het leven der jonge meisjes van mijn stand niet altijd eenerzijds op elkander ? Ik daag u mejuffrouw, die u bezighoudt met het schrijven van romans, uit voor het eerste hoofdstuk der levensbeschrijving van uw onderwijzeres of gezelschapsjuffer, iets anders te vinden dan den plotselingen ondergang van een eerbare familie, tengevolge waarvan een jonge meisje in een betrekkelijke weelde opgevoed, verplicht is partij te trekken van de talenten welke zij aanvankelijk voor haar verzet beoefende. Komaan ! 't is altijd de Ifde alleldaarsche geschiedenis, niet waar ? En het erbarmelijkste daarvan is dat deze geschiedenis op gelijksoortige wijze begonnen, op eveneens voorziene manier eindigt : ondergworden, en opgeruimdheid en schoonheid missend, brengt de onderwijzeres haar laatste jaren door in een damesgesticht, verlorgen in een excentrieke voorstad van Parijs... Gij hadt ongelijk, juffer Léa, maar mijn verleden te vragen, want deze onverwachte vraag vervuilde mijn hart met een onuitsprekelijke droefheid waarteegen ik mij poog te verzetten... Gij zult geen roman, niet eens « iets nieuws » vinden in hetgeen ik u zal zeggen... Mijn vertrouwelijkheid zal geen ander uitwerksel hebben dan u te bewijzen dat gij mij steeds ziet tuijmeren vermits ik mij een voor altijd begraven verleden herinner...

Mijn vader bekleedde een benijde betrekking in een openbare administratie. Hij was ontvanger der financien, en wijl de bruidschat van mijn moeder de inkomsten van zijn ambt verdubbelde, leefden wij in een gelukkige zekerheid. Onbezorgd voor de toekomst, door vader bemind en door moeder vergood, groeide ik tusschen hun dubbele teederheid op, en ik versterde mijn geest naar hartelust, zonder te denken dat mijn onderricht en talenten mij eens tot nut konden verstrekken. Ik maakte evenwel meer werk van de geschiedenis dan van de letterkunde. In den grond van mijn karakter hebik een logische zijde, welke het echte verhaal treft en behoudt, maar het werk der verbeelding bijna koud laat. Wij waren gelukkig, mejuffrouw, al te gelukkig ! Luister maar ; vader en moeder aanbaden elkander en ieder van hen bracht een vurig deel van zijn teederheid op mij over. Ik werd het brandpunt van dien dubbelen reinen liefdegloed ; en ik ontwikkelde onder de stralen van die bijzondere teederheid. Vader was de eers, de braafheid en goedheid zelf... moeder blonk uit door vroomheid, bevalligheid en zachtaardigheid... In de stad waar wij woonden, noemde men ons gezin een modelvereeniging. De algemeene achting die vader genoot, straalde op mij terug en omhulde mij als 't ware. Ik smaakte het onuitsprekelijke genoegen hen te zien eeren die ik boven alles liefhad. Ik wijs op dit gevoel. Léa, ten einde zij later des te beter zoudt begrijpen hoe groot ons leed was en welke slag mij trof, toen er een ongeluk op ons neerdaalde, dat niet kon worden voorzien en waarvoor niets in staat was ons te vrijwaren... Vader was buitengewoon ordelijk ; nooit kon men hem een vertraging of nalatigheid in zijn dienst verwijten ; zijn meerderen hielden veel van hem ; in het ministerie stelde men hem op hoogen prijs... Op een morgen bezochten de toezichters onze stad ; zij verzochten vader de kas te openen en haar inhoud te tellen.... Men vond de kas ledig... Dit was niet alleen onze ondergang, maar ook onze schande. De slag die vader trof, werkte zoo geweldig op hem dat een algeheele verlamming er het gevolg van was. Van dit oogenblik af verkeerden moeder en ik in een toestand van beklemdheid, waarvan gij u geen denkbeeld vormen kunt. De borgtocht van vader en onze bescheiden fortuin moesten dienen om een te kort te dekken, waarvan de bewerker onmogelijk kon worden genoemd. Wij moesten werken om te leven en hadden steeds het roerend schouwspel onder de ogen van den eerlijken man, dien een valsche beschuldiging terneersloeg. Vaders gezondheidstoestand verhinderde elke vervolging ; maar iedereen in de stad vernam de ramp en menige lastertong trachtte ons een bloedig onrecht aan te wrijven.... Wij begrepen het en bogen het hoofd... Wat te zeggen, wat te antwoorden, wat te doen tegenover dat onbeschaamd glimlachen en die kwalijk verborgen blijken van verachting ? Wij konden slechts zegevieren over die beschuldiging met den naam van den plichtige uit te spreken, en dien naam kenden we niet...

(Wordt vervolgd).